

Sygn.akt III AUa 518/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Elżbieta Zarzecka (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Orechwa-Zawadzka

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 stycznia 2018 r. w B.

sprawy z odwołania A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ponowne ustalenie wartości kapitału początkowego

na skutek apelacji wnioskodawcy A. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 kwietnia 2017 r. sygn. akt IV U 31/17

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 518/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 24 listopada 2016 r., wydaną na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2016 r., poz. 887) odmówił A. K. ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego.

W odwołaniu od tej decyzji A. K. wniósł o jej uchylenie oraz uwzględnienie przy obliczaniu wysokości kapitału początkowego okresu od 1976 r. do 1986/1987 r., w którym odprowadzał on składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu zatrudnienia na stanowisku stypendysty. Wskazał, że z uwagi na wysokość stypendium powyższy okres jest dla niego najkorzystniejszy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 16 marca 2017 r. ponownie odmówił A. K. ustalenia wartości kapitału początkowego, powołując się na treść art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

A. K. nie zgodził się również z powyższą decyzją i wniósł o jej uchylenie.

Organ rentowy w odpowiedziach na odwołania domagał się ich oddalenia.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z 25 kwietnia 2017 r. odwołania oddalił.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że A. K. urodził się (...) W okresie od 1 lutego 1981 r. do 31 marca 1987 r. pobierał stypendium sportowe wypłacane przez Wojewódzki (...) w O., środki pochodziły z budżetu Państwa. W tamtym okresie był członkiem kadry narodowej – reprezentował barwy Polski na zawodach międzynarodowych – Mistrzostwach Europy oraz Mistrzostwach Świata w podnoszeniu ciężarów. Z tytułu stypendium otrzymał w roku 1981 r. kwotę w łącznej wysokości 209.000 zł, w latach 1982 r. – 1986 r. kwotę w wysokości po 228.000 zł rocznie. W okresie pobierania stypendium nie pozostawał w stosunku pracy. W okresie od 1 kwietnia 1987 r. do 3 września 1987 r. skarżący świadczył pracę w Wojewódzkim (...) w O. na stanowisku p.o. kierownika obiektu za wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 13.400 zł wraz z dodatkiem funkcyjnym w kwocie 1.700 zł. Wynagrodzenie wnioskodawcy za pracę w 1987 r. z pobieranym do końca marca tego roku stypendium sportowym wyniosło łącznie kwotę 134.010 zł.

Wojewódzki (...) w O. został rozwiązany około 1991 r. Nie zachowała się dokumentacja płacowa (listy płac) i osobowa z okresu pobierania stypendium i zatrudnienia wnioskodawcy, z wyjątkiem świadectw pracy. W oparciu wyłącznie o tę dokumentację zostało sporządzone zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1981-1987.

W dniu 22 grudnia 2006 r. skarżący złożył w organie rentowym wniosek o ustalenie kapitału początkowego. Do wniosku dołączył dokumenty obrazujące jego zatrudnienie i wynagrodzenie na dzień 1 stycznia 1999 r., w tym kserokopie świadectw pracy wystawionych 15 września 1987 r. przez Wojewódzki (...) w O., obejmujące dwa okresy: od 1 lutego 1981 r. – 31 marca 1987 r. (stypendysta) oraz od 3 września 1987 r. do 1 kwietnia 1998 r. (p.o. kierownik obiektu /siłowni), a także RP-7 z 21 grudnia 2006 r. dotyczący ww. okresu.

Decyzją z 16 lipca 2010 r. organ rentowy ustalił skarżącemu kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości 68.520,65 zł. Do obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego organ rentowy przyjął zarobki wnioskodawcy z lat 1989-1998. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 45,05%. Do okresów ubezpieczenia Zakład uwzględnił skarżącemu okres pobierania stypendium sportowego od 1 lutego 1981 r. do 31 marca 1987 r. oraz okres zatrudnienia w Wojewódzkim (...) od 1 kwietnia 1987 r. do 3 września 1987 r.

W dniu 31 sierpnia 2016 r. wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego poprzez uwzględnienie w podstawie wymiaru zarobków uzyskanych w okresie od 1 grudnia 1976 r. do 31 grudnia 1998 r., a konkretnie z kolejnych lat od 1 stycznia 1979 r. do 31 grudnia 1988 r. A. K. wniósł o uwzględnienie zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za okres 1 lutego 1981 r. do 31 marca 1987 r. oraz od 1 kwietnia 1987 r. do 3 września 1987 r., które były złożone do ZUS przy pierwszym wniosku o ustalenie kapitału początkowego. Skarżący dołączył oryginały świadectw pracy z tych okresów.

Decyzją z 18 października 2016 r. organ rentowy po rozpatrzeniu nowych dowodów ustalił ponownie kapitał początkowy skarżącego ustalając jego wartość na 70.267,89 zł. Do wyliczenia podstawy wymiaru ponownie nie uwzględniono wynagrodzenia za okres od 1 lutego 1981 r. do 31 marca 1987 r. z uwagi na fakt, iż skarżący był w tym czasie stypendystą, a także z uwagi na brak zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionego na podstawie list płac. Natomiast za okres zatrudnienia skarżącego na stanowisku p.o. kierownika obiektu organ rentowy przyjął minimalne wynagrodzenie. Obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przeprowadzono ponownie w oparciu o dochody z lat 1989 -1998. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 47,59%.

W dniu 15 listopada 2016 r. wnioskodawca złożył kolejny wniosek o przeliczenie wartości kapitału początkowego z uwzględnieniem okresu od 1 lutego 1981 r. do 31 września 1987 r., w którym pozostawał stypendystą sportowym a następnie pracownikiem Klubu. Do wniosku załączył pismo wystawione przez (...) Zrzeszenie (...) z 8 listopada 2016 r. informujące, iż zaświadczenie RP-7 wystawione skarżącemu z wymienionego we wniosku okresu zostało wystawione na podstawie list płac pracowników Klubu.

Zaskarżoną decyzją z 24 listopada 2016 r. organ rentowy odmówił ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego powołując się na treść art. 15-17 ustawy emerytalnej oraz art. 41 ustawy z 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych, obowiązującej do 31 grudnia 1998 r. W odniesieniu do wynagrodzenia osiąganego w okresie 1 kwietnia 1987 r. do 3 września 1987 r. w decyzji wskazano, iż przyjęcie minimalnego wynagrodzenia uzasadnione jest wystawieniem zaświadczenia RP-7 na podstawie list płac pracowników klubu a nie dokumentacji skarżącego, ponadto zaświadczenie wykazywało za rok 1987 wynagrodzenie łącznie z wysokością wypłaconego stypendium.

W dniu 10 lutego 2017 r. wnioskodawca przedłożył w organie rentowym nowe dokumenty – zaświadczenie (...) Związku (...) potwierdzające przynależność A. K. w okresie od 1 stycznia 1980 r. do 31 marca 1987 r. do kadry narodowej w podnoszeniu ciężarów oraz kserokopię legitymacji ubezpieczeniowej.

Zaskarżoną decyzją z 16 marca 2017 r. ZUS odmówił ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego uznając, iż przedłożone dokumenty pozostają bez wpływu na prawo lub wysokość do świadczenia. Przyjęcie przy ustalaniu wartości kapitału początkowego wynagrodzenia z okresu zatrudnienia od 1 kwietnia 1987 r. do 3 września 1987 r. (wskazanego w świadectwie pracy wnioskodawcy) nie wpłynęło na zmianę wysokości kapitału początkowego, bowiem nadal najkorzystniejszy był wskaźnik podstawy wymiaru obliczony z 10 kolejnych lat 1989-1998 w wysokości 47,59%.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny sprawy Sąd Okręgowy uznał, że odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie. Spór w sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy w oparciu o przepisy prawa możliwe było ustalenie podstawy wymiaru kapitału początkowego zgodnie z żądaniem skarżącego, który domagał się obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru na podstawie dochodu z lat 1976-1987. Poza sporem pozostawała okoliczność wypłacania wnioskodawcy w spornym okresie stypendium sportowego i jego wysokość. Sąd odwołał się do treści art. 175 ust. 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego następuje w okolicznościach określonych w art. 114. Przepis ten stanowi, że prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Bez znaczenia jest przy tym, to czy organ rentowy nie dysponował takimi dowodami lub nie uwzględnił tych okoliczności z własnego zaniedbania czy też z winy strony. Odwołując się do orzecznictwa sądów powszechnych przedstawionego w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 5 maja 2005 r., III UK 242/04 (OSNP 2006/3-4/54) Sąd pierwszej instancji wskazał również, że instytucja ponownego ustalenia prawa do świadczeń emerytalno-rentowych czy ich wysokości umożliwia weryfikację zarówno decyzji korzystnych, jak i niekorzystnych dla wnioskodawców.

Sąd pierwszej instancji powołał się ponadto na przepisy dotyczące ustalania podstawy wymiaru kapitału początkowego, tj.: art. 173 ust. 3 w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18 ustawy emerytalnej i wyjaśnił, że generalnie podstawę wymiaru składki stanowi przychód, który jest objęty obowiązkiem opłacania składek. Sąd stwierdził, że w doktrynie za ugruntowany uznać należy pogląd, iż przy ustaleniu, czy istnieje obowiązek opłacenia składki na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, stosuje się przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględniane w podstawie wymiaru (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 18 października 2007 r. III AUa 970/07, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu - III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2015 r. III AUa 156/13).

Sąd Okręgowy wskazał, że w 1981 r. obowiązywało rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z 19 sierpnia 1968 r. w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenia społeczne, w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z 13 grudnia 1976 r. w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczeniu rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac. Sąd przytoczył treść przepisów tego rozporządzenia, dotyczących: określania podstawy wymiaru emerytury lub renty (§ 1 ust. 1) i zdefiniowania zarobku przyjmowanego do obliczenia podstawy wymiaru z tytułu zatrudnienia w uspołecznionym zakładzie pracy (§ 2, 3,4) oraz definicję osobowego funduszu płac zawartą w § 1 ust. 1 i 2 uchwały Rady Ministrów Nr

158 z 7 grudnia 1976 r. w sprawie składników funduszu płac i jego składniki określone w § 4. Do ww. uchwały dołączono załącznik nr 1 zawierający wykaz składników wynagrodzenia i świadczeń zaliczanych do osobowego funduszu płac. Wśród wymienionych tam składników wynagrodzenia nie ujęto stypendiów sportowych. Uchwałę Rady Ministrów Nr 157 z 7 grudnia 1976 r. obowiązującą od 1 stycznia 1977 r. stosowało się do wynagrodzeń wypłacanych poza planowym osobowym i bezosobowym funduszem płac. Zgodnie z § 1 ust. 2 uchwały wprowadzenie nowego tytułu wynagrodzeń (wypłacanych poza planowym funduszem płac) następowało w drodze: 1) uchwał Rady Ministrów – w odniesieniu do wynagrodzeń jednorazowych, stałych lub okresowych, 2) decyzji Prezesa Rady Ministrów – w odniesieniu do wynagrodzeń jednorazowych, krótkookresowych i określonych w ramach konkursów, które określają źródło i sposób finansowania nowego tytułu wynagrodzenia. § 2 i 3 cyt. uchwały określał tryb rejestracji nowego tytułu wynagrodzeń oraz zasadę finansowania przez banki wypłat wynagrodzeń nie objętych planowanym funduszem płac tylko z tytułów wymienionych w załącznikach nr 1 i 2 uchwały. Załączniki nr 1 i 2 do uchwały wymieniały enumeratywnie wynagrodzenia wypłacane poza osobowym funduszem płac podlegające limitowaniu oraz nie podlegające limitowaniu w trybie ww. uchwały. Żaden z nich nie wymieniał stypendiów sportowych. Następnie Sąd Okręgowy wskazał, że Rada Ministrów uchwałą nr 18 z 28 stycznia 1981 r. w sprawie stypendiów dla sportowców (M. P. Nr 4 poz. 14 z 1981 r.) wprowadziła przyznawanie stypendiów sportowych dla zawodników, którzy ukończyli 18 rok życia i ze względu na uprawianie sportu wyczynowego na najwyższym poziomie nie pracują zawodowo. W dalszej kolejności uchwała określała warunki przyznawania stypendium oraz jego wysokość - od 1.000 zł do 12.000 zł miesięczne. Skonkretyzowanie zasad i trybu przyznawania stypendiów sportowych nastąpiło w zarządzeniu Przewodniczącego Głównego Komitetu (...) i (...) i (...) z 30 stycznia 1981 r. w sprawie szczególnych zasad i trybu przyznawania i cofania stypendiów sportowych oraz wysokości stypendium sportowego dla poszczególnych grup zawodników. Jedną z dyscyplin sportu, w których mogły być przyznawane stypendia sportowe zawodnikom posiadającym pierwszą klasę sportową było podnoszenie ciężarów. W okresie od 1 stycznia 1984 r. do 31 grudnia 1989 r. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne określało rozporządzenie Ministra Pracy, Płacy i Spraw Socjalnych z 27 grudnia 1983 r. w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy (Dz.U. nr 73, poz. 332) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 1987 r. w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczeń społecznych oraz składek na to ubezpieczenie (Dz.U. Nr 37, poz. 211). W ich świetle podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowiły wypłaty pieniężne w złotych oraz wartość świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, zaliczone w myśl przepisów o klasyfikacji wynagrodzeń do wynagrodzeń osobowych. Z kolei uchwała Rady Ministrów nr 33 z 25 marca 1983 r. w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionych (M.P. z 29 kwietnia 1983 r.), obowiązująca od 1 kwietnia 1984 r. do 31 grudnia 1989 r., uchylająca uchwały Rady Ministrów Nr 157 i Nr 158, określała składniki wynagrodzeń osobowych. Zgodnie z jej treścią do wynagrodzeń nie zaliczało się wszelkiego rodzaju stypendiów, w tym stypendiów fundowanych, stypendiów pracowniczych oraz stypendiów dla sportowców. Następnie zarządzenie nr 21 Prezesa GUS z 18 maja 1984 r. w sprawie klasyfikacji składników wynagrodzeń (D.Urz. GUS nr 3, poz 6) uszczegółowiło składniki zaliczane do wynagrodzeń osobowych. Nie wymieniono w nim stypendiów sportowych. W okresie od 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia 1998 r. składniki wynagrodzeń podlegające uwzględnieniu w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne określało rozporządzenie Rady Ministrów z 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (t.j. Dz.U. z 1993 r. Nr 68, poz. 330 ze zm.). Dopiero od 1 marca 1992 r. powołane rozporządzenie dotyczyło osób pobierających stypendia sportowe, jeżeli nie podlegają one ubezpieczeniu społecznemu z innego tytułu oraz nie uczą się i nie studiują w systemie studiów dziennych (§ 1 pkt.1a). Z dniem wejścia w życie tj. 1 października 1992 r. art. 41 ustawy z 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych, obowiązującej od 31 grudnia 1998 r., ubezpieczeniu społecznemu na zasadach i w trybie określonych dla pracowników podlegają osoby pobierające stypendium sportowe, z wyjątkiem osób uczących się lub studiujących w systemie dziennym, jeżeli nie podlegają ubezpieczeniu społecznemu z innego tytułu.

Sąd pierwszej instancji, w oparciu o powołane przepisy prawa uznał, iż brak było podstaw do uwzględnienia przy wyliczeniu wartości kapitału początkowego wnioskodawcy kwot stypendium wypłacanych mu w sporym okresie. Przepisy określające podstawę wymiaru świadczenia w oparciu o art. 15-17 ustawy emerytalnej należy wyklądać ściśle, bez możliwości dowolnego poszerzania katalogu wynagrodzeń taką podstawę stanowiących. W dniu 1 stycznia

1977 r. weszły w życie przepisy dwóch uchwał Rady Ministrów: Nr 158 i Nr 157 oraz rozporządzenie z 13 grudnia 1976 r. Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczenia rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac zmieniające rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z 19 sierpnia 1968 r. w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty (...). Zdaniem Sądu Okręgowego oznacza to, iż składnikami osobowego funduszu płac, stanowiącego podstawę wymiaru emerytury i renty w myśl rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z 19 sierpnia 1968 r. mogą być wyłącznie wynagrodzenia wymienione w treści uchwał RM Nr 158 i Nr 157. Nie ulega wątpliwości, iż do dnia uchylenia ww. przepisów uchwałą Rady Ministrów Nr 33 z 25 marca 1983 r. w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej, żadna z powołanych uchwał nie wymieniała stypendiów sportowych. Ponadto Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na treść uchwały Rady Ministrów Nr 33 z 25 marca 1983 r. uchylającą z dniem 1 stycznia 1984 r. uchwały Rady Ministrów Nr 157 oraz Nr 158. Przepisy tego aktu prawnego raz jeszcze usystematyzowały pojęcie wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru emerytury i renty, wskazując w punkcie 2 podpunkt 17, iż do wynagrodzeń nie zalicza się wszelkiego rodzaju stypendiów, w tym stypendiów dla sportowców. Zatem, nawet jeśli za prawdziwe uznać twierdzenia skarżącego, iż od kwot stypendiów odprowadzana była składka na ubezpieczenie społeczne, była to składka nienależna, co nie może posłużyć do obliczania wartości kapitału początkowego.

Sąd Okręgowy wskazał, że wnioskodawca swoje odwołanie opierał na treści ustawy z 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267), obowiązującej od 1 stycznia 1983 r. Zgodnie z art. 2 świadczenia określone w ustawie przysługują również niektórym osobom nie będącym pracownikami, w tym osobom pobierającym stypendia sportowe, z uwzględnieniem zasad przewidzianych w przepisach działu III rozdziału 3 ustawy. Za okresy równorzędne z okresami zatrudnienia uważa się okresy: pobierania stypendium sportowego z tytułu wyczynowego uprawiania sportu (art. 11 pkt.13 cyt. ustawy). Nadto skarżący powoływał się na treść wyroku Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2012 r. III UK 44/11, zgodnie z którym pobieranie przez zawodnika sportowego tzw. kadrowego oraz nagród pieniężnych w okresie czynnego uprawiania sportu przed wejściem w życie uchwały nr 18 Rady Ministrów z 28 stycznia 1981 r. w sprawie stypendiów dla sportowców (M.P. Nr 4, poz. 14 ze zm.) nie jest okresem uważanym za składkowy w rozumieniu art. 6 ust. 2 pkt 17 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Wyrok ten zapadł jednak na tle odmiennego stanu faktycznego, w którym spór dotyczył możliwości zaliczenia okresu pobierania stypendium sportowego jako okresu składkowego, czyli możliwości zaliczenia tego okresu do stażu pracy. W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy przyznał, iż zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 17 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS za okresy składkowe uważa się również przypadające przed 15 listopada 1991 r. okresy pobierania stypendium sportowego z tytułu wyczynowego uprawiania sportu na obszarze Państwa Polskiego po ukończeniu 15 roku życia, z wyjątkiem okresów pobierania stypendium przez osoby uczące się lub studiujące w systemie studiów dziennych. Sąd Najwyższy zauważył, że wspomniane stypendia sportowe zostały wprowadzone uchwałą nr 18 Rady Ministrów z 28 stycznia 1981 r. w sprawie stypendium dla sportowców (M.P. Nr 4, poz. 14). Już w uchwale z 16 maja 1984 r., III UZP 19/84 (OSNC 1984, nr 12, poz. 212) Sąd Najwyższy stwierdził, iż pobieranie przez zawodnika sportowego tzw. kadrowego oraz nagród pieniężnych w okresie czynnego uprawiania sportu przed wejściem w życie tegoż aktu prawnego nie jest okresem równorzędnym z okresem zatrudnienia w rozumieniu art. 11 ust. 2 pkt 13 ustawy z 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.). W uzasadnieniu swego stanowiska Sąd Najwyższy podkreślił, że z zawartego w uchwale nr 18 Rady Ministrów uregulowania wynika, iż otrzymanie stypendium sportowego uzależnione jest od sprecyzowanych w tym akcie warunków. Brak szczegółowego uregulowania kwestii dotyczącej okresu uprawiania sportu wyczynowego przed dniem wejściem w życie uchwały prowadzi do wniosku, że dotyczy ona sytuacji zaistniałych po tej dacie. Za poglądem wykluczającym możliwość uznania wcześniejszego otrzymywanej przez sportowców pomocy materialnej w różnej formie, okresowo lub w postaci jednorazowych nagród, za równoznaczną ze stypendium sportowym przemawia również to, że dopiero ustawa z 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin wprowadziła nowe uregulowanie (art. 11 ust. 2 pkt 13), w myśl którego okres pobierania stypendium sportowego został uznany na okres równorzędny z zatrudnieniem. Zważywszy, że przywołany art. 11 ust. 2 pkt 13 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin miał identyczne brzmienie jak art. 6 ust. 2 pkt 17 obecnie obowiązującej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd Najwyższy uznał, iż możliwości uwzględnienia w wymaganym stażu

składkowym okresie pobierania przez ubezpieczonego stypendium sportowego ograniczają się do czasu po wejściu w życie uchwały nr 18 Rady Ministrów, tj. po 28 stycznia 1981 r.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w rozpoznawanej sprawie okres pobierania stypendium jako okres składkowy został wnioskodawcy uwzględniony przy obliczaniu wysokości kapitału początkowego już w decyzji kapitałowej z 16 lipca 2010 r. Zatem powoływane przepisy z punktu zasadności odwołań pozostawały, zdaniem Sądu Okręgowego, bez znaczenia. Dodatkowo Sąd pierwszej instancji zobowiązał organ rentowy do symulacyjnego przeliczenia wartości kapitału początkowego z uwzględnieniem wysokości wynagrodzenia za pracę skarżącego otrzymywanego w okresie zatrudnienia na stanowisku p.o. kierownika obiektu/siłowni, obliczonego w oparciu o informację o wysokości wynagrodzenia ze świadectwa pracy wnioskodawcy. Powyższe przeliczenie nie wywarło wpływu na wysokość kapitału początkowego A. K.. Nadal najkorzystniejsze było obliczenie wskaźnika wysokości kapitału początkowego z dotychczas przyjętego przedziału czasowego tj. z lat 1989- 1998. Dlatego też, Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł A. K.. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu naruszenie:

1. art. 233 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy i pominięcie wnioskowanych dowodów oraz niejasne i niepełne uzasadnienie wyroku, gdyż ten nie odniósł się do dowodów przedstawionych organowi rentowemu w celu ponownego przeliczenia kapitału początkowego, które znajdują się w aktach sądowych oraz pominięcie przeprowadzenia wnioskowanych dowodów co miało wpływ na treść orzeczenia;

2. art. 321 § 1 k.p.c. przez wyrokowanie co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem odwołującego;

3. art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie orzeczenia, które całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego, co miało wpływ na treść orzeczenia;

4. prawa materialnego poprzez nieprawidłową interpretację, iż w sprawie nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 158 Rady Ministrów z 7 grudnia 1976 r. w sprawie składników funduszu płac MP nr 43 poz.212, co miało wpływ na treść orzeczenia;

5. prawa materialnego poprzez nieprawidłową interpretację art. 173 oraz art. 174 ustawy emerytalnej, co miało wpływ na treść orzeczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uchylenie, bądź zmianę zaskarżonej decyzji i ustalenie wartości kapitału początkowego w wysokości 114 858,04 zł oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Wbrew zawartym w apelacji zarzutom Sąd pierwszej instancji prawidłowo wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy w granicach swobodnej sędziowskiej oceny dowodów. Odnosząc się do błędnego ustalenia stanu faktycznego i zaniechania wyjaśnienia spornych okoliczności Sąd Apelacyjny wskazuje, że prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy uzależnione jest od spełnienia przez sąd orzekający dwóch naczelnych obowiązków procesowych, to jest przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób określony przepisami Kodeksu postępowania cywilnego oraz dokonania wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w przepisie art. 233 § 1 k.p.c. Jak bowiem wynika z przywołanego art. 233 § 1 k.p.c. sąd obowiązany jest ocenić wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie

wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji uczynił zadość tym wymaganiom.

Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się również naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Podkreślić należy, że zarzut naruszenia tego przepisu może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 6 grudnia 2013 r., I ACa 764/13, Legalis nr 761121). Tymczasem uzasadnienie Sądu Okręgowego sporządzone zostało w sposób, który pozwala skontrolować zasadność rozstrzygnięcia. Zawiera ono podstawę faktyczną, podstawę prawną oraz szczegółową motywację, umożliwiającą weryfikację stanowiska Sądu. W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny przyjmuje poczynione w pierwszej instancji ustalenia faktyczne za własne.

Natomiast zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 321 § 1 k.p.c. przez wyrokowanie co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem odwoławczym, jest niezrozumiały. Rozstrzygając sprawę Sąd ten oddalił odwołania skarżącego od decyzji organu rentowego z 24 listopada 2016 r. i z 16 marca 2017 r. w przedmiocie odmowy ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego z uwzględnieniem kwot stypendiów sportowych i wynagrodzenia na stanowisku p.o. kierownika obiektu sportowego. W związku z powyższym nie można dopatrzeć się w orzeczeniu Sądu oddalającym odwołania rozstrzygnięcia wychodzącego ponad żądanie skarżącego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego bezzasadny jest zawarty w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego.

A. K. domagając się ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego żądał obliczenia wskaźnika wartości wysokości podstawy wymiaru na podstawie dochodu z lat 1976-1987, tj. uwzględnienie przy obliczaniu tej wysokości kwot stypendium sportowego, otrzymywanych od 1.02.1981 r. do 03.09.1987 r. oraz wynagrodzenia otrzymywanego od 1.04.1987 r. do 3.09.1987 r. na stanowisku p.o. kierownika obiektu (siłowni). Odwoływał się do treści świadectw pracy wystawionych przez Wojewódzki (...) w O. oraz zaświadczenia RP-7 dotyczącego tego okresu. Na okoliczność wypłaty stypendium sportowego zawnioskował także świadków. Wojewódzki Klub Sportowy (...) w O. został rozwiązany około 1991 r. Nie zachowała się dokumentacja płacowa z okresu pobierania stypendium sportowego i zatrudnienia wnioskodawcy, z wyjątkiem świadectw pracy.

Skarżący swoje żądanie wywodził z przepisów ustawy z 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267), Skarżący odwoływał się do treści świadectw pracy wystawionych przez Wojewódzki (...) w O. oraz zaświadczenia RP-7 dotyczącego tego okresu. Zawnioskował także świadków na okoliczność wypłaty stypendium sportowego.

Obecnie obowiązujący przepis art. 6 ust. 2 pkt 17 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, że okresy pobierania stypendium sportowego z tytułu wyczynowego uprawiania sportu na obszarze Państwa Polskiego po ukończeniu 15 roku życia, z wyjątkiem okresów pobierania stypendium przez osoby uczące się lub studiujące w systemie studiów dziennych, przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r., za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, uważa się również za okresy składkowe.

Prawidłowo Sąd pierwszej instancji w kwestii możliwości uwzględnienia do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stypendium sportowego otrzymywanego przez wnioskodawcę dokonał analizy obowiązujących przepisów. Zasadnie uznał, że przy ustaleniu, czy istnieje obowiązek opłacenia składki na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, stosuje się przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględniane w podstawie wymiaru.

Art. 11 ust. 2 pkt 13 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin miał identyczne brzmienie jak art. 6 ust. 2 pkt 17 obecnie obowiązującej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Jeśli chodzi o okres od 1 stycznia 1977 r. do 31 grudnia 1983 r., to należy wskazać, że ustawa z 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin weszła w życie dopiero od 1 stycznia 1983 r. (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.). Zgodnie z art. 2 pkt 1 tej ustawy świadczenia określone w ustawie przysługują również niektórym osobom będącym pracownikami, w tym osobom pobierającym stypendia sportowe. W myśl art. 11 ust. 2 pkt. 13 ustawy za okresy równorzędne z okresami zatrudnienia uważa się m. in. okresy pobierania stypendium sportowego z tytułu wyczynowego uprawiania sportu.

Do wejścia w życie ustawy z 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, tj. w 1981 r. i 1982 r. obowiązywało rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z 19 sierpnia 1968 r. w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenia społeczne, w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczeniu rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac.

Zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenia podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowił przeciętny miesięczny zarobek w gotówce i w naturze (...). Zgodnie z § 2 rozporządzenia za zarobek, jaki przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru z tytułu zatrudnienia w uspołecznionym zakładzie pracy, uważało się zarobek w gotówce określony w § 3 oraz wartość świadczeń w naturze określonych w § 4. Za zarobek w gotówce (§ 3) uważało się wypłaty zaliczone do osobowego funduszu płac, z wyjątkiem wypłat wymienionych w załączniku do rozporządzenia. Za zarobek w gotówce uważało się również wypłaty spoza osobowego funduszu płac.

Definicję osobowego funduszu płac zawierała wchodząca równocześnie w życie od 1 stycznia 1977 r. uchwała Rady Ministrów Nr 158 z 7 grudnia 1976 r. w sprawie składników funduszu płac. § 1 ust. 1 uchwały stanowił, iż fundusz płac obejmuje wszelkie wypłaty pieniężne oraz wartość świadczeń w naturze z tytułu pracy wykonywanej przez osoby fizyczne na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej niezależnie od źródeł finansowania tych wypłat i świadczeń, z wyłączeniem wynagrodzeń za te prace, od których pobiera się podatek dochodowy, obrotowy lub gruntowy. Do funduszu płac zalicza się również zasiłki chorobowe w okresie trwania stosunku pracy. Ust. 2 stanowił, że do funduszu płac zalicza się wypłaty pieniężne i wartość świadczeń w naturze zarówno za prace objęte planem, jak i wykonywane poza planem. W myśl § 4 uchwały składnikami funduszu płac są: 1) osobowy fundusz płac obejmujący: a) wynagrodzenia pracowników pozostających w ewidencji personalnej zakładu pracy, należne ze stosunku pracy, b) wynagrodzenia wypłacane pracownikom własnym na podstawie uchwały nr 157 Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1976 r. w sprawie wynagrodzeń wypłacanych poza planowanym funduszem płac, 2) bezosobowy fundusz płac, 3) fundusz honorariów, 4) fundusz agencyjno-prowizyjny, 6) wynagrodzenia z zakładowego funduszu nagród, z czystej nadwyżki w spółdzielniach i z funduszy o podobnym charakterze. Do ww. uchwały dołączono załącznik nr 1 zawierający wykaz składników wynagrodzenia i świadczeń zaliczanych do osobowego funduszu płac. Wśród wymienionych tamże składników wynagrodzenia nie ujęto stypendiów sportowych.

Uchwałę Rady Ministrów Nr 157 z dnia 7 grudnia 1976 r. obowiązującą również od dnia 1 stycznia 1977 r. stosowało się do wynagrodzeń wypłacanych poza planowym osobowym i bezosobowym funduszem płac. Zgodnie z § 1 ust. 2 uchwały wprowadzenie nowego tytułu wynagrodzeń (wypłacanych poza planowym funduszem płac) następuje w drodze: 1) uchwał Rady Ministrów – w odniesieniu do wynagrodzeń jednorazowych, stałych lub okresowych, 2) decyzji Prezesa Rady Ministrów – w odniesieniu do wynagrodzeń jednorazowych, krótkookresowych i określonych w ramach konkursów, które określają źródło o sposób finansowania nowego tytułu wynagrodzenia. § 2 i 3 cyt. uchwały określał tryb rejestracji nowego tytułu wynagrodzeń oraz zasadę finansowania przez banki wypłat wynagrodzeń nie objętych planowanym funduszem płac tylko z tytułów wymienionych w załącznikach nr 1 i 2 uchwały. Załączniki nr 1 i 2 do uchwały wymieniały enumeratywnie wynagrodzenia wypłacane poza osobowym funduszem płac podlegające limitowaniu oraz nie podlegające limitowaniu w trybie ww. uchwały.

Żaden z powołanych przepisów nie wymieniał stypendiów sportowych.

Rada Ministrów uchwała nr 18 z 28 stycznia 1981 r. w sprawie stypendiów dla sportowców (M. P. Nr 4 poz. 14 z 1981 r.) wprowadziła przyznawanie stypendiów sportowych dla zawodników, którzy ukończyli 18 rok życia i ze względu na uprawianie sportu wyczynowego na najwyższym poziomie nie pracują zawodowo. W dalszej kolejności uchwała określała warunki przyznawania stypendium oraz jego wysokość - od 1.000 zł do 12.000 zł miesięczne .

Skonkretyzowanie zasad i trybu przyznawania stypendiów sportowych nastąpiło w Zarządzeniu Przewodniczącego Głównego Komitetu (...) i (...) i (...) z 30 stycznia 1981 r. w sprawie szczególnych zasad i trybu przyznawania i cofania stypendiów sportowych oraz wysokości stypendium sportowego dla poszczególnych grup zawodników. Jedną z dyscyplin sportu , w których mogły być przyznawane stypendia sportowe zawodnikom posiadającym pierwszą klasę sportową było podnoszenie ciężarów).

Jeśli chodzi o okres od 1 stycznia 1984r. do 31 grudnia 1989 r., to podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne określało rozporządzenie Ministra Pracy, Płacy i Spraw Socjalnych z 27 grudnia 1983 r. w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy (Dz. U. nr 73, poz. 332) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 1987r. w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczeń społecznych oraz składek na to ubezpieczenie (Dz. U. Nr 37., poz. 211). W ich świetle podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowiły wypłaty pieniężne w złotych oraz wartość świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, zaliczone w myśl przepisów o klasyfikacji wynagrodzeń do wynagrodzeń osobowych.

Z kolei uchwała Rady Ministrów nr 33 z 25 marca 1983 r. w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionych (M.P. z 29 kwietnia 1983 r.), obowiązująca od 1 kwietnia 1984 r. do 31 grudnia 1989 r., uchylająca uchwały Rady Ministrów Nr 157 i Nr 158 określała składniki wynagrodzeń osobowych. Zgodnie z jej treścią do wynagrodzeń nie zaliczało się wszelkiego rodzaju stypendiów, w tym stypendiów fundowanych, stypendiów pracowniczych oraz stypendiów dla sportowców.

Następnie zarządzenie nr 21 prezesa GUS z 18 maja 1984 r. w sprawie klasyfikacji składników wynagrodzeń (Dz. Urz. GUS nr 3 ,poz. 6) uszczegółowiło składniki zaliczane do wynagrodzeń osobowych. W zarządzeniu tym nie wymieniono stypendiów sportowych.

W okresie od 1.01.1990 r. do 31.12.1998 r. składniki wynagrodzeń podlegające uwzględnieniu w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne określało rozporządzenie RM z 29.01.1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (t.j. Dz.U. z 1993 r. Nr 68, poz. 330 ze zm.).

Dopiero od dnia 1 marca 1992 r. ww. rozrządzenie objęło osoby pobierające stypendia sportowe, jeżeli nie podlegają one ubezpieczeniu społecznemu z innego tytułu oraz nie uczą się i nie studiują w systemie studiów dziennych (§ 1 pkt. 1a). W § 19a rozporządzenie wskazywało, iż składka na ubezpieczenie społeczne osób pobierających stypendia sportowe na podstawie odrębnych przepisów wynosi 45% kwoty wypłaconego miesięcznego stypendium sportowego (ust. 1). Ust. 2 stanowił, że składki na ubezpieczenie społeczne osób, o których mowa w ust. 1, opłaca klub lub inna jednostka organizacyjna wypłacająca stypendium sportowe. W myśl ust. 3 w zakresie zgłaszania do ubezpieczenia, rozliczania składek oraz opłacania składek na ubezpieczenie osób, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy § 12-18.

Z dniem wejścia w życie tj. z dniem 1 października 1992 r. art. 4¹ ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych, obowiązującej od 31 grudnia 1998 r., przewidywał, że ubezpieczeniu społecznemu na zasadach i w trybie określonych dla pracowników podlegają osoby pobierające stypendium sportowe, z wyjątkiem osób uczących się lub studiujących w systemie dziennym, jeżeli nie podlegają ubezpieczeniu społecznemu z innego tytułu.

A zatem w oparciu o powołane powyższej przepisy prawa brak było podstaw do uwzględnienia przy wyliczeniu wartości kapitału początkowego kwot stypendium wypłacanych wnioskodawcy w sporym okresie.

Prawidłowo zatem Sąd pierwszej instancji wskazał, że przepisy określające podstawę wymiaru świadczeń (w oparciu o art. 15-17 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), należy wyklądać ściśle, bez możliwości dowolnego poszerzania katalogu wynagrodzeń stanowiących taką podstawę. Prawidłowo uwypuklił, że od 1 stycznia 1977 r. kwestia obliczania podstawy wymiaru emerytur i rent została uregulowana przepisami dwóch uchwał Rady Ministrów nr 158 i Nr 157 oraz rozporządzenia z 13 grudnia 1976 r. Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczenia rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac, zmieniające wcześniejsze rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z 19 sierpnia 1968 r. w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty (...). I w oparciu o powyższe przepisy słusznie przyjął Sąd pierwszej instancji, że składnikami osobowego funduszu płac, stanowiącego podstawę wymiaru emerytury i renty, mogą być wyłącznie wynagrodzenia wymienione w treści uchwał nr 158 i 157. Nie ulega wątpliwości, iż do dnia uchylenia ww. przepisów uchwałą Rady Ministrów Nr 33 z 25 marca 1983 r. w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki społecznej, żadna z powołanych uchwał nie wymieniała stypendiów sportowych. Również w przepisach uchwały Rady Ministrów Nr 33 z 25 marca 1983 r. uchylającej z dniem 1 stycznia 1984 r. uchwały Rady Ministrów nr 157 i 158, która raz jeszcze usystematyzowała pojęcie wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru emerytury i renty, w punkcie 2 ppkt 17 znalazł się zapis, iż do wynagrodzeń nie zalicza się wszelkiego rodzaju stypendiów, w tym stypendiów dla sportowców.

Mając zatem na uwadze treść wskazanych wyżej przepisów gdyby nawet uznać, iż od kwot stypendiów faktycznie została odprowadzona składka na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy, to należy potraktować ją jako składkę nienależną, co nie może posłużyć do obliczania wartości kapitału początkowego. Należy też podkreślić, że okres pobierania stypendium jako okres składkowy został wnioskodawcy uwzględniony przy obliczaniu wysokości kapitału początkowego już w decyzji o ustaleniu wartości kapitału początkowego z 16 lipca 2010 r.

Na koniec należy dodać, że przeliczenie wartości kapitału początkowego z uwzględnieniem wysokości wynagrodzenia za pracę skarżącego otrzymywanego w okresie zatrudnienia na stanowisku p.o. kierownika obiektu/siłowni, obliczonego w oparciu o informację o wysokości wynagrodzenia z jego świadectwa pracy nie ma wpływu na wysokość kapitału początkowego, ponieważ najkorzystniejsze jest dla niego obliczenie wskaźnika wysokości kapitału początkowego z przyjętego przedziału czasowego tj. z lat 1989- 1998.

Z tych też względów apelacja jako bezzasadna, na mocy art. 385 k.p.c., podlegała oddaleniu.